

personligt Duffe hos en Minister, som kan være os meget kjærkommen paa den Plads, han indtager, men som hvad mig angaaer, taber væsentlig derved, at han har fremkaldt denne Foranstaltning.

Jeg skal nu gaae over til at betragte Finansloven selv og de Mangler, der ere ved den, først med Hensyn til dens større Omraade og dernæst med Hensyn til nogle enkelte Punkter. Hvad er Finanslovens egentlige Natur? I den er det, at ikke alene det finansielle Liv, men ogsaa det hele praktiske Liv speiler sig; den er saa at sige Midlet, hvorved man kan see, om Regjeringen, om Repræsentationen gaaer den rette Vej, om de fuldbyrde deres Pligt, om den Udvikling, der bør indtræde, virkelig foregaaer eller ikke. Det er nu min Overbeviisning, at medens vi i en Retning have gjort ikke ubetydelige Fremskridt, siden vi fik vort Finansvæsen ordnet under Rigsdagens Indflydelse, nemlig med Hensyn til Klarhed, Oversigt, Regnskabsaflæggelse osv., saa have vi i den Retning, der egentlig skal svare til vor hele Organisation, ikke gjort noget væsentligt Fremskridt. Vort Budget er, naar vi see det fuldstændigt, intet Andet end et bureaukratisk Budget, som hovedsagelig anvender alle sine Midler for at forfætte Underholdet af en Klasse i Samfundet, som har været henviist og endnu længe maa blive henviist til at leve af Staten og i Statens Tjeneste. Det er overgivet os i denne Skikkelse, vi kunne ikke strax bringe det ud deraf, men vi bør stadig arbejde derhen til. Vi have jo nu gjort et Skridt i denne Retning, nemlig det, at vi have ordnet Lønningsforholdene, som vi haabe for lang Tid, og udsøndret fra de til Pension berettigede lønede Bestillings- og Embedsmænd en betydelig Klasse, som skal honoreres af visse runde Summer; ved dette have vi tilsigtet at komme til en billigere Forvaltning, bestaaende af saa Personer, idet man steds har sagt os: betal bedre, saa faae I mere Arbeide. Der var En, som forleden fortalte mig som et Curiosum, at en Dag, da jeg var kommen oppe i Cancelligangen, havde man paa engang sagt: der kommer Tscherning, lad os nu arbejde. Jeg nævner kun dette for at vise, hvorledes det egentlig staaer til, at der er en gennem-

herfende Bevidsthed om, at medens mange eller ibetmindste ikke faa Personer arbejde med overordentlig Anstrengelse, Nogle endog, som jeg har kendt, med en saadan Anstrengelse, at de næsten have tilfat deres Sundhed derpaa, saa er den Virksomhed, som i Gjemmemnit kræves og ydes af det betalte og lønede Embedspersonale, ikke større end før. Den har aldrig været stor, og man har sagt os: for den Priis, der gives, kan der ikke arbeides mere; vi have givet en højere Priis, saagodtsom den forlangte, men jeg har ikke mærket paa et mere indskrænket Antal Personer, at der arbeides mere. Derimod troer jeg, at jeg kan skimte igjennem — thi i den Henseende er der ikke den fulde Klarhed — at ikke saa, fastlønede Personer tillige faae meget betydelige Honorarer for sideordnede Forretninger, Forretninger i Statens Tjeneste. Deraf fremgaaer en af to Ting, enten at de ikke have nok at bestille i deres Embede for den Løn, de faae, eller at de forsumme deres Embede for at tjene ved andre Forretninger; en af de to Ting maa være Tilfældet. I Jernbanens Tjeneste seer man saaledes Amtmænd, der faae meget betydelige Tillæg for Forretninger, som maae optage meget betydelig Tid. Amtmændene ere nogle af dem, som vi have givet saa høi Løn, at de saa at sige selv have maattet erkjende det, og det netop fordi deres Tid var meget optagen. Jeg for min Part har altid havt nogen Tvivl derom, som de ærede Herrer vide, thi jeg har ofte sagt det, idet man saa ofte har seet, at Amtmændene kunne være fraværende f. Ex. i Rigsdagens og Rigsrådets Forretninger, men det gjør ikke noget, de have mangeartede Forretninger. Det er ganske vist, at de af dem, der ville røgte deres Kald med fuldkommen Nidkærhed, kunne have fuldt op at gjøre, men naar de nu ved Siden deraf paatage sig saadanne Forretninger som de her omtalte, der medtage megen Tid, saa er det et Beviis paa, at de enten forsumme deres Embede, ere borte fra det, netop naar de allermeest behøvede at være tilstede, eller at de have Tid nok tilovers og altsaa lønnes for høit i det Embede, de have.

Naar jeg seer hen til de enkelte Gjenstande, hvormed Ministeriet beskæftiger sig mere som